



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. R.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2015, č. j. 57 A 107/2014 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Požadoval, aby soud žalovanému přikázal vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, č. j. MMP/140339/14, a to ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku.

[2] Krajský soud konstatoval, že z úředního záznamu ze dne 13. 5. 2014 vyplývá, že prvostupňový správní orgán vypravil na žádost zmocněnce stěžovatele K. S. písemnosti ve věci jeho jednání vedeného pod sp. zn. SZ MMP/214305/13 Vyrozumění a Usnesení o lhůtě na e-mailové adresy X (uvedena na plné moci ze dne 15. 12. 2013 jako adresa pro doručování písemností) a X (uvedena na písemnosti ze dne 19. 2. 2014 jako adresa pro doručování písemností). Převzetí doručované písemnosti na e-mailové adrese X a X nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, adresát nepotvrdil zaručeným elektronickým podpisem. Dále jsou v

úředním záznamu uvedeny další písemnosti zaslané na obě e-mailové adresy, jejichž přijetí nebylo K. S. potvrzeno.

[3] Vzhledem k uvedeným skutečnostem bylo zcela v souladu s § 19 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když již prvostupňový správní orgán nedoručoval rozhodnutí ze dne 30. 6. 2014, č. j. MMP/140339/14, na elektronickou adresu zástupce stěžovatele. Proto následně i žalovaný postupoval v souladu s § 19 správního řádu, když doručoval rozhodnutí o odvolání ze dne 7. 10. 2014, č. j. DSH/10363/14 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal a doručoval rozhodnutí na jemu známou adresu trvalého bydliště zástupce. Rozhodnutí o odvolání bylo doručeno stěžovateli postupem podle § 24 odst. 1 správního řádu. Žalovaný správní orgán tedy vydal rozhodnutí o odvolání, jehož vydání se stěžovatel žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhal.

[4] Krajský soud uzavřel, že žalovaný správní orgán nebyl nečinný, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Namítá, že žalovaný nevypravil rozhodnutí o odvolání na e-mailovou adresu zástupce stěžovatele, neboť přijetí předcházejících písemností nebylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně a poté i žalovaný nadále vypravovali písemnosti na adresu trvalého bydliště jeho zástupce. S tímto postupem nesouhlasí. Správní orgán svým postupem technickou nespolehlivost e-mailů dále umocňuje tím, že v případě jednoho nedoručeného e-mailu se rozhodne nedoručit žádný další.

[7] Nebylo prokázáno, že byly neúspěšně doručovány nějaké písemnosti na e-mail zástupce stěžovatele, neboť soud odkázal na úřední záznam, který odkazoval na údajná čísla jednacích písemností, které však nejsou součástí spisu. Krajský soud dále nesprávně interpretoval zákon. Ten totiž nestanoví, že není-li pokus o doručení na elektronickou adresu úspěšný, správní orgán na ni dále nedoručuje. Posouzení, zda žalovaný byl povinen vypravit písemnost na elektronickou doručovací adresu, je zásadní pro hodnocení kasační stížnosti, neboť, pokud žalovaný rozhodnutí o odvolání nevypravil v souladu s právními předpisy, nelze na něj hledět jako na vydané. Z tohoto důvodu má stěžovatel za to, že žalovaný je nečinný, a proto se domáhá vydání rozhodnutí o odvolání.

[8] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Mezi účastníky není sporu o tom, že prvostupňovým správním orgánem bylo vydáno rozhodnutí dne 30. 6. 2014, č. j. MMP/140339/14, a stěžovatel proti němu podal odvolání.

[12] Ve správním spise je založeno rozhodnutí žalovaného vydané dne 7. 10. 2014, č. j. DSH/10363/14, jímž bylo odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto jako opožděně podané. Z připojené kopie doručenký je zřejmé, že toto rozhodnutí bylo doručováno adresátu K. S., jako zmocněnci stěžovatele, na adresu X. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 8. 10. 2014. Protože si adresát zásilku nevyzvedl, byla vložena do schránky dle dispozice odesílatele dne 22. 10. 2014. Rozhodnutí bylo doručeno dle 24 odst. 1 správního řádu fikcí, tj. uplynutím 10. dne ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena.

[13] Stěžovatel namítá, že žalovaný byl povinen doručovat toto rozhodnutí nejprve na elektronickou adresu zvolenou jeho zástupcem ve správním řízení. Soud tento názor nesdílí.

[14] Nejvyšší správní soud se již otázkou doručování na elektronickou adresu ve smyslu § 19 odst. 3, resp. § 19 odst. 8 zabýval v rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, kde konstatoval, že „[u]stanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta“. Ke stejnému závěru dospěl i druhý senát v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50.

[15] Ze spisu soud ověřil, že zmocněnec stěžovatele v řízení o přestupku v plné moci ze dne 15. 12. 2013 uvedl, že žádá doručovat veškeré písemnosti na e-mail X. Na tuto elektronickou adresu se prvostupňový správní orgán pokusil doručit Oznámení o pokračování v řízení o přestupcích, změna právní kvalifikace, nařízení ústního jednání a předvolání k němu ze dne 22. 1. 2014. Vzhledem k tomu, že zmocněnec nepotvrdil převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, doručoval prvostupňový správní orgán písemnost, jakoby zmocněnec stěžovatele o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Dne 19. 2. 2014 bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno podání, v jehož závěru požádal zmocněnec stěžovatele o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu X. Na obě elektronické adresy, které mu zmocněnec

stěžovatele uvedl jako adresu pro doručování, se správní orgán prvního stupně pokusil doručit písemnost ze dne 2. 4. 2014, č. j. MMP/071863/14 (Vyrozumění). Vzhledem k tomu, že zmocněnec stěžovatele nepotvrdil převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, doručoval správní orgán prvního stupně tuto písemnost, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

[16] Dále je obsahem spisu úřední záznam ze dne 13. 5. 2014, v němž je uvedeno, že prvostupňový správní orgán vypravil na žádost zmocněnce písemnosti ve věci jednání stěžovatele vedeného pod sp.zn. SZ MMP/214305/13 Vyrozumění a Usnesení o lhůtě a e-mailové adresy X a X. Převzetí doručované písemnosti na uvedených e-mailových adresách nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, adresát nepotvrdil zaručeným elektronickým podpisem. Dále jsou v úředním záznamu uvedeny další písemnosti, které byly zaslané na obě e-mailové adresy, jejichž přijetí nebylo K. S. potvrzeno. Ty sice obsahem spisu nejsou, nicméně ve spisu jsou založeny podklady o jejich odeslání. Soud má za prokázané, že správní orgán prvního stupně se na elektronické adresy zmocněnce stěžovatele pokusil doručovat (viz písemnosti ze dne 22. 1. či 2. 4. 2014).

[17] V úředním záznamu je dále uvedeno, že správní orgán prvního stupně další doručování písemností na výše uvedené e-mailové adresy odmítl, neboť tento požadavek hodnotil jako obstrukční, nepřispívající k urychlení řízení. I přes výše uvedené soud ze spisu ověřil, že i konečné rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2014, č. j. MMP/140339/14, zasílal správní orgán prvního stupně kromě doručovací adresy trvalého bydliště i na obě uvedené e-mailové adresy.

[18] Soud dospěl k závěru, že v projednávané věci byly zcela naplněny požadavky vymezené výše citovanou judikaturou. Správní orgán prvního stupně se opakovaně snažil zasílat písemnosti na elektronické adresy zástupce stěžovatele. Ten však převzetí písemnosti nikdy nepotvrdil, a proto bylo na místě, aby bylo doručováno, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, a to i v dalším průběhu správního řízení, pokud byl požadavek o zasílání písemností na elektronickou adresu vyhodnocen jako obstrukční.

[19] Žalovaný s ohledem na předcházející průběh řízení před správním orgánem prvního stupně správně vyhodnotil, že nemusí doručovat na elektronickou adresu zástupce stěžovatele, pokud bylo zjištěno, že ten převzetí písemností v přecházejícím řízení nikdy nepotvrdil. Svoji úvahu pak následně promítl i na str. 3 rozhodnutí o odvolání. Jestliže rozhodnutí o odvolání žalovaný doručil na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele, postupoval v souladu se zákonem.

[20] Krajský soud správně vyhodnotil, že žalovaný správní orgán nebyl nečinný, a proto bylo na místě žalobu zamítnout.

IV. Závěr

[21] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2

pokračování

s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu